

Arrest

nr. 326 551 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X,
Wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MADESSIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, een begeleide minderjarige van Albanese nationaliteit die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar moeder, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)” omdat verzoekster geen eigen elementen aanhaalde die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigden. Verzoeksters vluchtrelaas berustte hoofdzakelijk op dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde bij haar eerste beschermingsverzoek van 26 november 2021, namelijk dat haar leven in gevaar was omdat S.B., een Albanees, haar en verzoekster wilde vermoorden. Het eerste verzoek van verzoeksters moeder werd door de verwerende partij als kennelijk ongegrond beschouwd. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest van 9 januari 2023 met nummer 304 155. Inzake het tweede verzoek om internationale bescherming van haar moeder werd een beslissing genomen door de verwerende partij waarbij het verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd eveneens verworpen bij 's Raads arrest van 29 maart 2024 met nummer 304 155. Dit arrest had eveneens betrekking op verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming, dat aldus eveneens verworpen werd.

Wat betreft verzoeksters vrees dat zij niet naar Albanië kon terugkeren omdat daar geen aangepaste scholen bestaan voor zwaar autistische kinderen zoals zij, waardoor verzoekster in Albanië niet zal kunnen rekenen op aangepaste verzorging die zij nodig hebt, oordeelde de commissaris-generaal dat medische problemen an sich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In het kader van haar huidig verzoek verwijst verzoekster louter opnieuw naar vluchtmotieven die ze in het kader van haar eerste beschermingsverzoek heeft uiteengezet, namelijk dat zij in Albanië geen medische hulp en verzorging kreeg voor haar autisme en dat zij die ook niet zal kunnen krijgen in de toekomst en ook dat zij in Albanië niet naar school zal kunnen gaan. Verzoekster legt geen documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) haar eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)” omdat haar beschermingsverzoek volledig berustte op dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde in het kader van haar eerste beschermingsverzoek waarvoor de beslissing definitief was. Verzoekster haalde geen elementen aan die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigden;

(ii) in het kader van huidig beschermingsverzoek verzoekster opnieuw louter naar haar medische problemen verwijst en stelt dat zij bij terugkeer naar Albanië geen gepaste behandeling zal krijgen. Dit element werd in verzoeksters eerste beschermingsverzoek reeds uitvoerig behandeld.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij in wezen niet verder dan het kort uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6.1. Waar verzoekster in het verzoekschrift andermaal wijst op haar autisme en stelt dat zij in geval van terugkeer naar Albanië de nodige zorg zal worden geweigerd verwijst de Raad in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van het eerste beschermingsverzoek van verzoekster en tweede beschermingsverzoek van haar moeder bij 's Raads arrest nr. 304 155 van 29 maart 2024, werd vastgesteld, met name:

“Met betrekking tot de gezondheidssituatie van tweede verzoekster, wordt in de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen voorts op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd: “3) Dat je naast je vrees voor S.B. (...) ook niet naar Albanië kan terugkeren omdat daar geen aangepaste scholen bestaan voor zwaar autistische kinderen zoals jij, waardoor je in Albanië niet zal kunnen rekenen op aangepaste verzorging die je nodig hebt, volstaat niet om de hierboven opgeworpen argumenten in een ander daglicht te plaatsen (NPO I. (...), p. 4). Er dient hierbij vooreerst gewezen te worden op het feit dat medische problemen an sich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische elementen dien je een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. 4) Toen jouw moeder in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd gevraagd of zij, naast de vrees voor S.B. (...), nog een andere vrees koesterde in jouw hoofde, antwoordde zij dat dit niet het geval was (NPO moeder, 1ste VIB, p. 24). Dat jouw moeder het gebrek aan scholen voor autistische kinderen in Albanië nu plots wel oproept als een reden waarom jullie niet naar Albanië kunnen terugkeren, doet dan ook twijfelen aan de ernst van deze vrees. 5) Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan je administratief dossier, blijkt dat er in Tirana wel degelijk scholen bestaan die zich specifiek toeleggen op de begeleiding van autistische kinderen ouder dan acht jaar. Zo blijkt uit de Country information note ‘Albania: Medical and healthcare provision’, gepubliceerd door het UK Home Office in mei 2023, dat er in Tirana een centrum bestaat dat gewijd is aan de therapeutische en opvoedkundige behandeling van kinderen ouder dan zeven jaar die gediagnosticeerd zijn met een autistiespectrum. Jij en je moeder zijn afkomstig uit Tirana en woonden daar voor jullie vertrek uit Albanië in de woning van je grootmoeder in Tirana (NPO moeder, 1ste VIB, p. 15). Jij noch je moeder tonen dan ook op geen enkele manier aan dat jij in Tirana geen toegang zou hebben tot medische en educatieve begeleiding die beantwoordt aan jouw specifieke noden. De blote bewering van je moeder dat er voor jou in Tirana geen specifieke medische en educatieve begeleiding beschikbaar zou zijn, kan dan ook niet gevolgd worden en volstaat niet om een afzonderlijk verzoek voor jou te rechtvaardigen.”

Verzoekende partijen slagen er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij tonen vooreerst geenszins aan en maken op generlei wijze aannemelijk dat de aangevoerde medische problemen in hoofde van tweede verzoekster in hunnen hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen verzoekende partijen aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, dat er in Albanië, dit in tegenstelling met wat eerste verzoekster beweerde bij het CGVS, wel degelijk begeleiding voorhanden is voor tweede verzoekster, en dit meer bepaald in Tirana, de stad waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn en waar zij woonden voor hun vertrek uit Albanië. Dat verzoekende partijen niet naar Tirana zouden kunnen terugkeren omwille van hun vrees ten aanzien van (de familie van) S.B., kan in dit kader en gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande niet worden aangenomen. Waar verzoekende partijen laten uitschijnen dat zij een inschrijving van tweede verzoekster niet zouden kunnen betalen en dat zij zich bij een terugkeer naar Albanië al dan niet omwille van deze reden in een situatie van “totale behoeftigheid” zouden bevinden, dient voorts te worden opgemerkt dat dergelijke louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaal-economische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekende partijen zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hunnen hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekende partijen concreet aangetoond. Dient immers te worden vastgesteld dat de voormelde bewering van verzoekende partijen te dezen bezwaarlijk ernstig kunnen worden genomen. Vooreerst dient in dit kader te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van deze bewering ernstig wordt ondermijnd doordat eerste verzoekster het, zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing, niet eens de moeite vond om een mogelijk gebrek aan begeleiding en educatie in hoofde van tweede verzoekster te vermelden tijdens haar

eerste verzoek om internationale bescherming en wanneer er gevraagd werd of zij naast de vermeende vrees voor S.B. nog een andere vrees koesterde in hoofde van tweede verzoekster. Ook wordt de ernst en de geloofwaardigheid van deze bewering ondergraven doordat eerste verzoekster bij het CGVS ten onrechte trachtte voor te houden dat er in Albanië geen mogelijkheden tot begeleiding, verzorging en educatie voor personen zoals tweede verzoekster zouden bestaan. Dat verzoekende partijen na te zijn geconfronteerd met een beslissing waarin aangegeven wordt dat dergelijke mogelijkheden wel degelijk bestaan plots het geweer van schouder veranderen en beweren dat zij niet over voldoende financiële middelen zouden beschikken om n zich op de voorhanden zijnde mogelijkheden te beroepen, is niet ernstig. Verzoekende partijen tonen deze laatste bewering daarenboven op generlei wijze aan, werken deze niet concreet uit en maken deze niet aannemelijk. Bovendien wordt deze bewering tegengesproken door de vaststelling dat verzoekende partijen voorafgaand aan hun vertrek uit hun land van herkomst en nadat hun echtgenoot, respectievelijk vader was overleden nog enkele jaren probleemloos in Albanië konden blijven. Gedurende deze jaren konden zij, zoals reeds hoger bleek, daarenboven verschillende reizen ondernemen naar landen zoals Italië en Griekenland. Ook beschikten verzoekende partijen er over een eigen woning en konden zij er bij de moeder van eerste verzoekster intrekken. Verder beschikken verzoekende partijen zowel binnen als buiten Albanië nog over een familiaal netwerk dat hen kan ondersteunen (administratief dossier eerste verzoekster, npo, p.4-5). Bovendien maakte eerste verzoekster nooit eerder enige melding van (enige vrees voor) financiële problemen of moeilijkheden. Hoe dan ook tonen verzoekende partijen niet aan dat zij, zo zij bij een terugkeer naar Albanië terecht zouden riskeren te komen in een penibele financiële situatie en daar nood aan zouden hebben, zich niet zouden kunnen beroepen op de hulp, bijstand en ondersteuning van hun eigen autoriteiten en/of de in Albanië aanwezige organisaties en ngo's."

Verzoeksters voormeld betoog in het verzoekschrift is derhalve geenszins van aard afbreuk te doen aan de beoordeling van de Raad in het kader van haar eerste beschermingsverzoek.

6.2. Dat verzoekster bij terugkeer naar Albanië gestigmatiseerd en gediscrimineerd zal worden omwille van haar autisme kan niet gevolgd worden. Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat om deze bewering te staven, te onderbouwen of nader uit te werken. Verzoekster reikt immers niet het minste begin van informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijzelf en/of haar moeder in Albanië zou(den) riskeren te worden gediscrimineerd of gestigmatiseerd (louter) ten gevolge van het feit dat zij aan autisme lijdt. De in het verzoekschrift aangehaalde rapporten en krantenartikelen over de algemene situatie van personen met beperkingen in Albanië, alsook over het corruptieprobleem in het land, is louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoekster een individueel en objectief risico vast te stellen. Verzoekster brengt geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Albanië omwille van het hebben van een autisme persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog beweert dat "bovendien bereiken de discriminatie en de stigmatisering waaraan zij zal worden blootgesteld in geval van terugkeer, duidelijk de drempel van vervolging als bedoeld in het Verdrag van Genève", wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Verzoekster, noch haar moeder, maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij en/of haar moeder in geval van terugkeer naar Albanië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Betreffende verzoeksters verwijzing in dit verband naar het hoger belang van het kind, wijst de Raad er op dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het "belang van het kind" is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: "Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus". Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van haar ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in

aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Verzoekster voert met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Albanië voor autistische kinderen, geen persoonlijke motieven aan die de toekenning van een beschermingsstatus in haar hoofde rechtvaardigen.

6.3. Waar verzoekster naar de ontoereikende medische voorzieningen in Albanië verwijst en dienaangaande uit krantenartikelen citeert dient opgemerkt dat een eventueel kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en Albanië eveneens geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Bovendien impliceert dit geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

6.4. Waar verzoekster ineens opwerpt dat haar moeder, de enige die voor haar kan zorgen, ook psychische stoornissen lijdt en dat zij ook medicatie gebruikt betreft dit een blote bewering die geenszins gestaafd wordt met enig begin van bewijs.

6.5. Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat haar medische problemen – die worden gestaafd door diverse medische attesten – in haar hoofde en/of in hoofde van haar moeder vervolging zou uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate en betaalbare behandeling enig verband zou houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 april 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP stelt dat er sprake is van onderschatting door de CGVS van de gevolgen van de ook op zitting duidelijk vaststelbare zeer ernstige autisme-stoornis van de verzoekende partij, intussen heeft ze een leeftijd bereikt waarop de extra-geluiden dat het meisje produceert niet langer toe te schrijven zijn aan haar jonge leeftijd -zoals de CGVS doet in de bestreden beslissing- maar wel aan haar ziekte. Het risico op stigma en gebrek aan de nodige verzorging vallen volgens haar wel onder de Conventie van Geneve. Er is het risico in haar land op isolement en negatieve reacties van leeftijdsgenoten maar ook van volwassen landgenoten. In haar land zijn er geen gespecialiseerde diensten zoals hier, ze wordt er gestigmatiseerd, gewezen met de vinger. Ze kan niet zelfstandig eten en heeft nog een pamber, VzP stelt dat ze zelfs niet weet welke de lievelingskleur is van haar dochter. Hier gaat ze naar school en voelt ze zich beter, ze wordt goed omringd. De moeder van de VzP die optreedt als haar wettelijke vertegenwoordiger stelt alleenstaande te zijn, haar echtgenoot is overleden, ze draagt alleen zorg voor de VzP, al meer dan 7 jaar. Ze vreest vooral de situatie waarbij zijzelf er niet meer zal zijn om voor haar dochter te zorgen. Ze wil haar dochter een menswaardig leven bieden. De advocaat van de verzoekende partij beklemtoont dat er een risico op stigmatisering en materiële deprivatie bestaat bij een terugkeer naar Albanië, gelet op de bijzondere problematiek en handicap van de verzoekende partij."

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 4 februari 2025.

Vooreerst lijkt verzoekende partij eraan voorbij te gaan dat niet de beslissing van het CGVS, maar wel 's Raads beschikking van 4 februari 2025 het voorwerp is van de vraag tot horen, zoals ter zitting nogmaals expliciet wordt aangegeven. Daarnaast wordt erop gewezen dat het doel van de vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Hiertoe is evenwel vereist dat men concreet en inhoudelijk op de grond(en) van de beschikking ingaat, wat verzoekende partij evenwel nalaat.

De argumentatie ter zitting van verzoekende partij betreft immers in wezen louter een uitgebreide herhaling inzake de niet-betwiste medische situatie van verzoekende partij, waarover al eerder uitgebreid en concreet werd geoordeeld door de Raad in zijn arrest nr. 304 155 van 29 maart 2024, en de in haar hoofdte vrees voor stigmatisering en andere problemen bij terugkeer zoals materiële deprivatie, elementen waar reeds terdege rekening mee werd gehouden en wordt op ingegaan in de beschikking van 4 februari 2025.

Verzoekende partij laat ter zitting evenwel na om concreet en inhoudelijk in te gaan op hetgeen hierover in de beschikking wordt vastgesteld en geoordeeld, en laat na die vaststellingen van concrete en dienstige repliek te voorzien.

Waar de advocaat van verzoekende partij ter zitting beklemtoont dat er een risico op stigmatisering en materiële deprivatie bestaat bij een terugkeer naar Albanië, gelet op de bijzondere problematiek en handicap van de verzoekende partij, benadrukt de Raad dat met die argumenten en elementen reeds terdege rekening werd gehouden en hier omstandig en concreet op wordt geantwoord in de beschikking, hierbij ook verwijzende naar hetgeen al eerder over de gezondheidssituatie van verzoekende partij in een eerder arrest van de Raad werd geoordeeld. In de beschikking van 4 februari 2025 wordt concreet uiteengezet waarom het geen nieuwe elementen betreft en huidig volgend verzoek geen nieuwe feiten of elementen betreft die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Het louter tegenspreken van de grond(en) van de beschikking zonder meer, zoals waar door verzoekende partij zeer algemeen wordt aangevoerd dat het risico op stigmatisering en gebrek aan de nodige verzorging wel onder de Conventie van Geneve vallen, vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard anders te doen besluiten.

De opmerking ter zitting dat er in Albanië geen gespecialiseerde diensten zijn zoals hier (in België), betreft een incorrecte lezing, dan wel een louter miskenning van hetgeen hierover in de beschikking, alsook in voormeld eerder arrest van de Raad, op grond van beschikbare objectieve landeninformatie wordt vastgesteld. Dit betreft vanzelfsprekend geen dienstig noch ernstig verweer. In dit verband wordt aangestipt dat waar ter zitting wordt opgemerkt dat verzoekende partij in België naar school gaat, blijktens de beschikbare landeninformatie in Albanië, en *nota bene* Tirana van waar verzoekende partij en haar moeder afkomstig zijn, er gespecialiseerde scholen zijn die zich specifiek toeleggen op de begeleiding van autistische kinderen (ouder dan acht jaar), zoals verzoekende partij. Dat verzoekende partij zich goed voelt en goed omringd wordt in België heeft louter en alleen betrekking op haar situatie hier in België, doch niet op die in Albanië ten aanzien waarvan haar verklaarde beschermingsnood dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt. Het is om die reden ter zake niet dienstig.

Ofschoon begrip wordt opgebracht voor de moeilijke situatie van verzoekende partij en haar moeder, gelet op de gezondheidssituatie van verzoekende partij en het feit dat haar moeder alleenstaande is en al meer dan 7

jaar alleen instaat voor de zorg van verzoekende partij, blijkt nergens uit dat en toont verzoekende partij niet aan dat zij in of bij terugkeer naar Albanië vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming riskeert. Bovendien blijkt uit niets en wordt op generlei wijze aangetoond dat in geval van eventuele problemen er geen nationale bescherming voorhanden is, waarbij wordt aangestipt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Het tegendeel wordt niet aangetoond.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij bij huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS